ZELENÝ SMARAGD

IV: KONIEC SMARAGDU

S. D. SMITH

ILUSTROVAL ZACH FRANZEN

i527.net
vydavateľstvo

KONIEC SMARAGDU

Zelený smaragd

IV: Koniec smaragdu

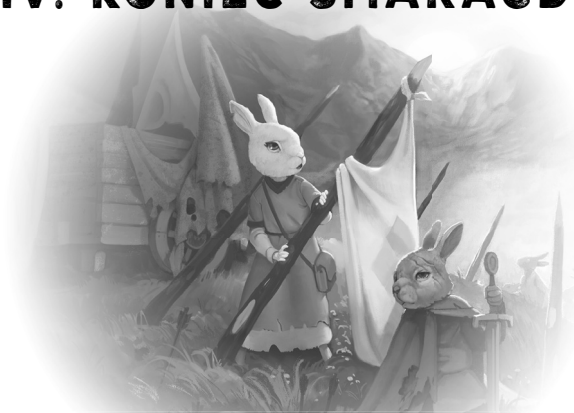

S. D. SMITH

ILUSTROVAL ZACH FRANZEN

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2020 by S. D. Smith

Originally published in English under the title *Ember Rising*
by Story Warren Books, Story Warren, LLC.
All rights reserved.

Cover and interior illustrations © by Zach Franzen.
Cover design and all author photos © by Graeme Pitman.
Map created © by Will Smith.
Green Ember logo created in collaboration © by Jeremy Spears,
J. C. Smith, David Fassett, and S. D. Smith.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného
povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie
reprodukovaná, uložená do vyhľadávacieho systému
ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom –
napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Preklad © Veronika Baluchová
Copyright © i527.net, s. r. o., 2026
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-231-9

Pre Josiaha Claira Prestona Smitha

Melius ergo est duos simul esse quam unum
habent enim emolumentum societatis suae.
Si unus ceciderit ab altero fulcietur vae soli
quia cum ruerit non habet sublevantem.

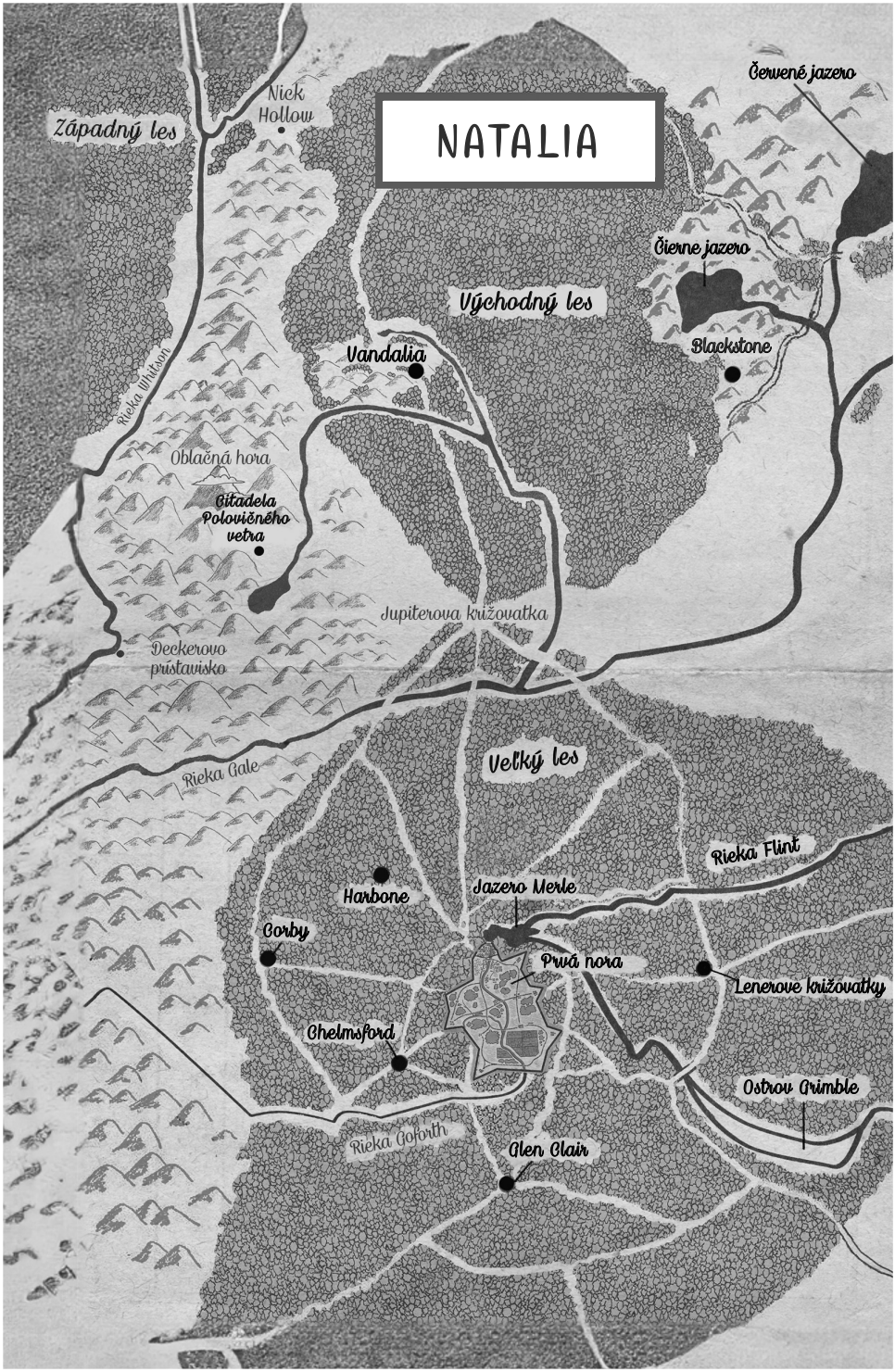
NATALIA
Červené jazero
Západný les
Nick Hollow
Čierne jazero
Východný les
Vandalia
Blackstone
Rieka Ulhtson
Oblačná hora
Citadela Polovičného vetra
Jupiterova križovatka
Deckerovo prístavisko
Veľký les
Rieka Gale
Rieka Flint
Harbone
Jazero Merle
Corby
Prvá nora
Lenerove križovatky
Chelmsford
Ostrov Grimble
Rieka Goforth
Glen Clair

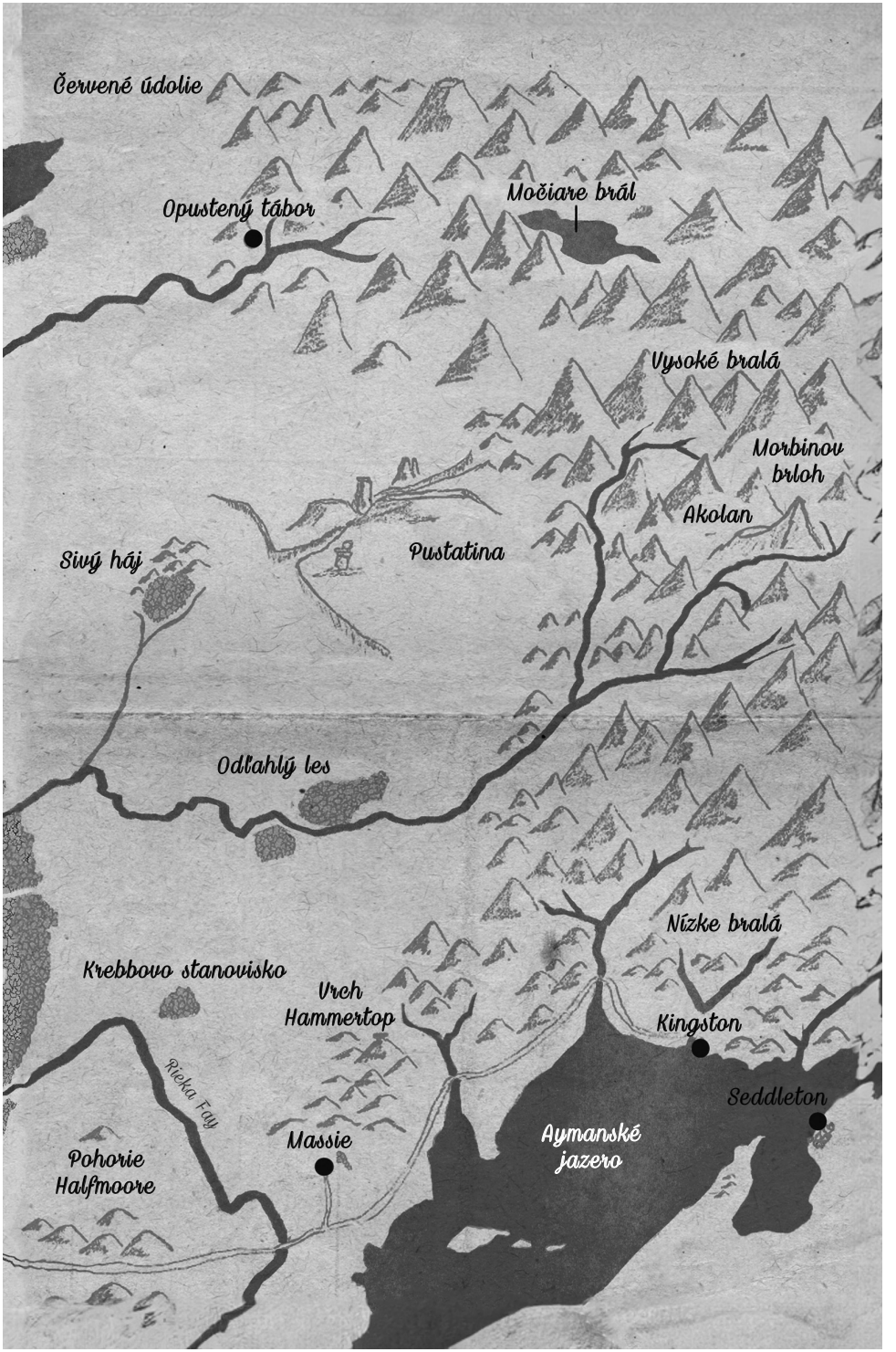
Červené údolie
Opustený tábor
Močiare brál
Vysoké bralá
Morbinov brloh
Akolan
Pustatina
Sivý háj
Odľahlý les
Nízke bralá
Krebbovo stanovisko
Vrch Hammertop
Kingston
Rieka Fay
Seddleton
Massie
Aymanské jazero
Pohorie Halfmoore

Akolan

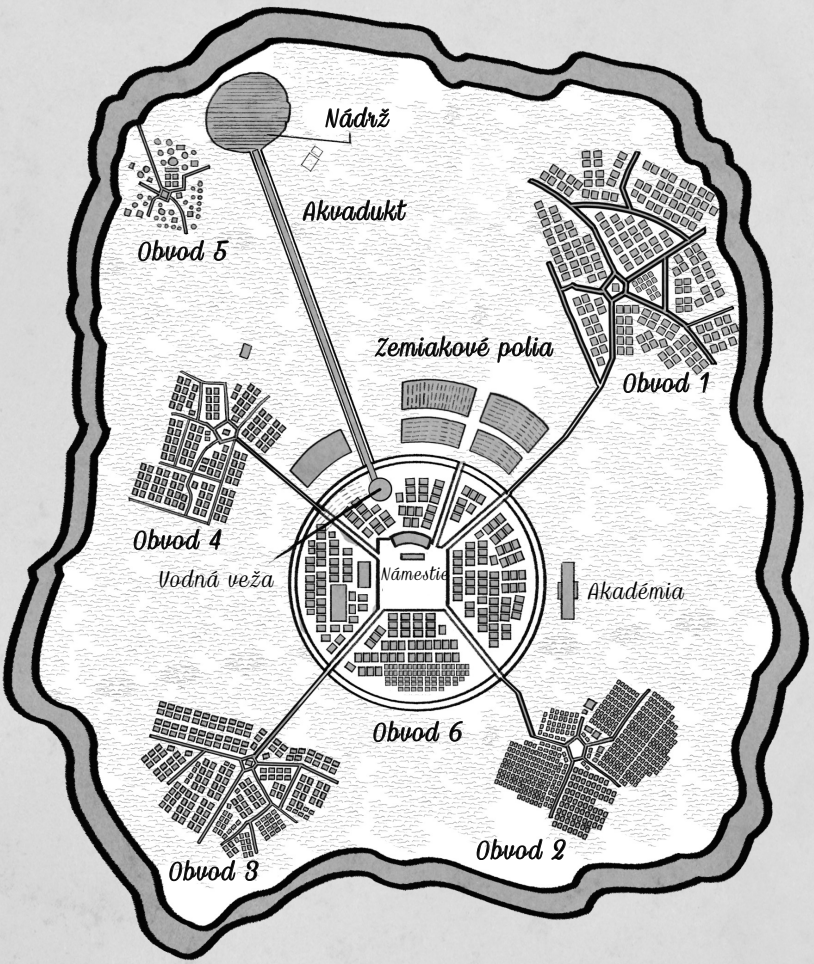
Nádrž
Akvadukt
Obvod 5
Zemiakové polia
Obvod 1
Obvod 4
Vodná veža
Námestie
Akadémia
Obvod 6
Obvod 2
Obvod 3

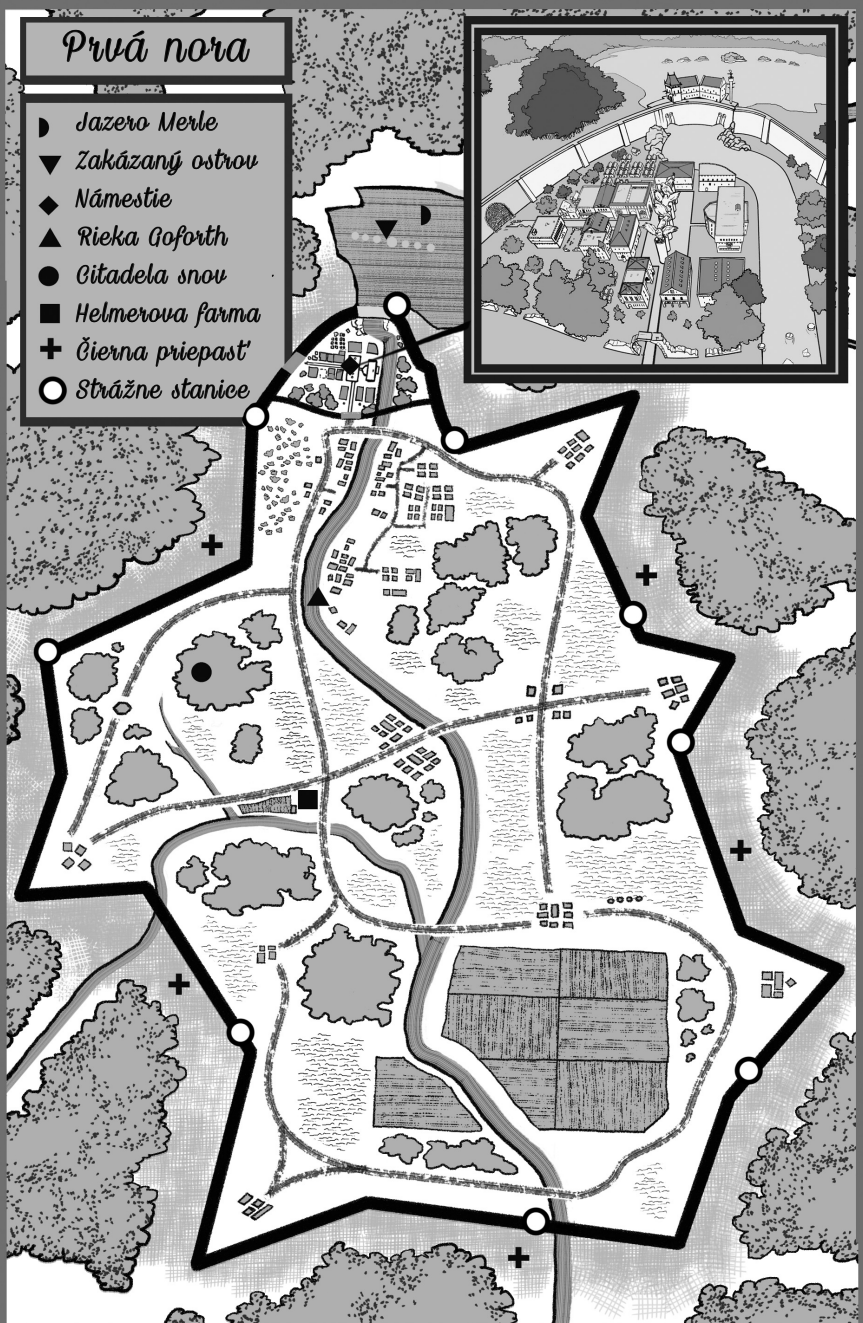
Prvá nora
Jazero Merle
Zakázaný ostrov
Námestie
Rieka Goforth
Citadela snov
Helmerova farma
Čierna priepasť
Strážne stanice

PROLÓG

Massie sa ponáhľal na vrchol hory, kde princ Lander stál uprostred trosiek dymiacich skál. V hnilobnom vzduchu visel zápach smrti.

„Výsosť," ozval sa Massie a pokľakol na jedno koleno. „Lordi čakajú na tvoje rozhodnutie."

Princ Lander upieral zvláštne neprítomný pohľad na rieku pod ním, kde sa les tiahol od oboch brehov do nedozernej diaľky.

„Kapitán Massie, tento les... je veľký, myslím. Pri pohľade naň vidím, ako tu náš druh prosperuje."

Massie vstal a otočil sa smerom k rozľahlému lesu. „Áno, pane. Les je veľký a neobrábaný. Vyžadovalo by si to obrovské množstvo práce."

„Bude to moje životné dielo," povedal Lander a stále uprene hľadel na obzor.

Massie si rukou pretrel oči. „Pane, aké je teda tvoje rozhodnutie?"

Lander sa otočil k Massiemu, ale jeho oči mali stále zvláštny, zasnený výraz.

„Musíme pochovať hrozbu aj našu najlepšiu zbraň proti nej."

„A ako to urobíme, výsosť?" spýtal sa Massie a pevne zavrel oči. „Bude to príliš ľahké nájsť."

„Prehradíme rieku, vybudujeme si noru a túto horu vyhlásime za zakázanú. Pokúsime sa na to zabudnúť."

„Ale, pane, čo ak sa stane to najhoršie?"

„Potom si jeden z mojich potomkov spomenie. A keď príde čas, povstane."

Z knihy *Princ Lander a Dračia vojna*

KAPITOLA PRVÁ

JO, COLE A HEYNA

Jo Shanks sa plazil cez spletitú húštinu na okraji tábora terralainských vojakov. Keď sa obzrel, videl, že Cole a Heyna Blackstarová sú za ním. Dvojčatá čierne ako uhoľ pôsobili navonok pokojne aj napriek znepokojujúcej situácii: boli len traja medzi tisíckami nepriateľov. Jo však nebol taký pokojný. Neprítomne pohladil svoj tulec, ktorý mal pevne pripevnený na pravom boku, a pokračoval v ceste. S týmito novými hrotmi strelošípov a s ich miniatúrnym mechanizmom musel byť opatrný. *Nemusím sa tu vyhodiť do vzduchu.* Uškrnul sa a upravil si batoh, z ktorého mu za chrbtom trčali tyče prekrížené do tvaru písmena X.

Zastavil sa na okraji čistinky. Jasné plamene z línie strážnych ohňov ako maličké bodky označovali cestu do stredu tábora a vysielali svetlo po ceste zaplnenej strážcami. Jo sa zamračil.

Bude lepšie, ak nebudeme musieť zabíjať žiadne králiky len preto, aby sme dostali to, pre čo sme prišli.

Jo prešiel okolo strážcu, ktorého na krátky okamih čosi rozptýlilo, a opäť zmizol v čiernej škvrne tieňa, teraz už o niečo bližšie k nepreniknuteľnému stredu tábora. Pozrel sa dopredu a snažil sa rozpoznať – medzi tieňmi mihajúcimi sa v blikotavom svetle ohňa –, ktorý z tých stanov by mohol obsahovať odpovede, ktoré hľadal. *Zaujímalo by ma, či Cole a Heyna už prešli cez posledné stráže.* Keď sa obzrel, takmer vykríkol. Coleova tvár bola len pár centimetrov od jeho.

Za svojím usmievavým bratom sa cerila Heyna. „Vyzeráš byť dosť napätý, Jo," zašepkala.

Jo vzdychol a pokrútil hlavou. „Som pripravený zomrieť, ak nás chytia," zašepkal, „ale nie na infarkt, pretože vy dvaja hlupáci sa ku mne prikradnete…"

„Ktorý stan je náš cieľ, Jo?" spýtal sa Cole a zahľadel sa do tmy. Jo sa otočil späť k táboru.

Heyna potichu odhrnula spletené konáre, aby lepšie videla. „Ktorý zo stanov vyzerá, že by mal patriť desivému starému maniakovi?"

„Mňa nedesí," namietol Jo, neschopný presvedčiť ani sám seba.

„Aspoň nie tak ako my," uškrnula sa Heyna.

„Psst," zasyčal Cole, keď sa dvaja strážcovia pohli od najbližšieho ohniska a zamierili priamo k nim. Jo si ľahol na zem s očami doširoka otvorenými. Zadržal dych.

Tváre strážcov boli skryté v tieni, ale ich postavy, tmavé na pozadí plameňov za nimi, boli jasne rozoznateľné. Jeden z nich mal len priemernú výšku na pomery terralainského vojaka – podľa Joa bol však stále dosť vysoký a silný. Druhý bol aj na terralainské pomery, ktoré sú nadpriemerné, naozaj mohutný. Ich slová, ktoré boli spočiatku príliš vzdialené a tiché na to, aby ich bolo počuť, sa stali zreteľnejšími, keď sa priblížili.

„… vždy sme to chápali. A aj tak ani nebudeme mať šancu pripraviť sa na oslavu," zahundral väčší vojak. „Nikdy sa nedostaneme domov načas."

„Viem, že sa chceš vrátiť, Tunk," prehovoril nižší strážca. „Sústreď sa na blížiacu sa bitku. Porazíme týchto zradcov a potom pôjdeme domov na sviatky."

Zastavili sa na desať krokov od Joa, Colea a Heyny.

„Sústreďujem sa, Dooker," povedal obrovský Tunk. Jo teraz videl, že králik mal sivú srsť s bielym pruhom okolo pravého oka.

„Buď ostražitý. Uvidíme sa na ďalšej zmene," prízvukoval mu Dooker. Tunk zasalutoval a Dooker sa ponáhľal okolo nich s pohľadom upretým do lesa, keď sa blížil k ďalšiemu strážnemu ohnisku.

Jo sa ani nepohol. Tunk sa otočil chrbtom k lesu a poobzeral sa okolo seba. Keď nevidel žiadneho zo svojich kamarátov, zložil si prilbu a poškrabal sa po hlave. „Celý deň ma to svrbí..." zamrmlal. Potom si nasadil prilbu späť, pohodlnejšie si ju posunul, otočil sa, prižmúril oči a znova hľadel do lesa. Jo zavrel oči a dúfal, že ten mohutný králik nemá ostrý zrak. Po mučivej minúte oči otvoril a zbadal, že Tunk sa opäť otočil. Zdalo sa, že striedavo hľadí na vzdialené ohne a mesiac. Jo kývol Coleovi, potom Heyne. Obaja prikývli. Je čas ísť ďalej. Jo sa zdvihol na kolená a opatrne sa postavil na nohy.

Tunk si začal pohmkávať a Jo zamrzol. Potom veľký králik začal krútiť bokmi a hmkanie zosilnelo. Jo si vymenil znepokojený pohľad s Coleom a Heynou. Všetci traja sa pozreli na Tunka, ktorého boky sa teraz rytmicky pohupovali dopredu a dozadu, zatiaľ čo si podupkával nohou.

„Poďte, krásne dievčatá..." zanôtil Tunk, najprv mumlajúc. Keď si spomenul na melódiu, spieval ticho a jeho tanec bol čoraz istejší.

Poďte, krásne dievčatá,
a pozriteže na mňa!
Tancujem sťa lúč mesačný
na stromoch vysokých.

Poďte, krásne dievčatá,
a pozriteže na mňa.
Moje údy hybké sú
a srdce slobodné!

Poďte, krásne dievčatá,
a pozriteže na mňa!
Poďteže si zakrepčiť,
nech vás vykrútim!

Tancoval rovnako energicky, ako spieval, pohyboval sa s takou vervou, že Jo zostal stáť s otvorenými ústami a musela ho odtiahnuť Heyna, ktorá nasledovala svojho brata po okraji lesa, čoraz bližšie k stredu tábora.

Jo sa obzrel v obave, že ich začuli, ale Tunkova pieseň pokračovala spolu s jeho tancom, až kým ho zvuk zo strážnej stanice ďalej vzadu nezastavil, načo zmeravel a napravil si prilbu.

Teraz boli oveľa bližšie a Cole ukázal na obrovský stan tesne za veľkým centrálnym ohniskom, okolo

ktorého odpočívalo mnoho vojakov. Jo sledoval jeho pohľad a prikývol. Potom Cole ukázal za veľký stan na časť pripravených katapultov obklopených sudmi s pušným prachom.

„Dobre," zašepkal Jo a dvojčatá prikývli.

Cole sa posunul dopredu a Heyna mu stisla ruku. Usmial sa na ňu a zasalutoval. Jeho priatelia zakrátko zmizli v tieňoch.

Jo, teraz už sám, sa obrátil k stanu a hľadal spôsob, ako sa dostať dnu. Pred jeho vchodom stálo päť terralainských vojakov, každý s červeným ramenným brnením. Títo chlapi boli z iného cesta ako Tunk a Dooker. Spomínal si na nich ešte z čias v citadele Polovičného vetra. Boli to elitní strážcovia princa Kylena. Nikdy neprehovorili, len sa pozorne rozhliadali, ich telá boli pokojné, ale maximálne vnímavé na každý, i ten najmenší pohyb.

Ako sa mám cez nich dostať?

V centrálnom ohnisku došlo k veľkej explózii.

Jo hneď vedel, čo sa stalo. *Výborne, Blackstarouci!*

V dyme sa strážcovia s červeným ramenným brnením vrhli dopredu, vytasili meče a v nacvičenom pohybe sa rozbehli smerom k nebezpečenstvu.

Jo zbadal svoju šancu. Kým strážcovia bežali k ohňu, Jo prebehol cez čistinu a vrhol sa na spodok stanu. Dopadol na zem a pokúsil sa vkĺznuť popod okraj, ale zistil, že je pevne zošitý. Vytiahol nôž a prerezal šev práve včas, aby nepozorovane vkĺzol

dovnútra. Vo vnútri ležal nehybne. Začul, ako hluk vonku utícha. V stane bolo ticho.

Priestor bol dostatočne veľký, ale nie až taký obrovský. Bol to stan vodcu, vybavený zbraňami upevnenými pozdĺž plátennej steny a so stolom posiatym papiermi. Na okraji stola ležali stohy máp a na neveľkej plošine uprostred miestnosti sa týčil drevený trón, za ktorým visel dlhý hrubý záves zakrývajúci druhú polovicu vnútorného priestoru. Po bokoch stanu viseli na skromných držiakoch s lampášmi zástavy Terralainu – čierne pole posiate striebornými hviezdami.

Jo ešte chvíľu načúval, potom pomaly vstal. Plazil sa k stolu, keď začul hlučné hlasy zvonku.

„Odstúpte!“ zvolal sebavedomý králik.

Jo sa schoval za vlajku, vstal a zbadal, ako dnu vošli dve postavy. Prvý bol urastený mladý králik s ustarosteným výrazom na tvári a vytaseným mečom, druhý vycivený starý králik s korálikmi a klenotmi vpletenými do srsti.

Tameth Seer.

„Vaša výsosť,“ ozval sa Tameth Seer svojím podivne vysokým a prenikavým hlasom, „necítim žiadne nebezpečenstvo zo strany vrahov, ktoré by ohrozovalo život vášho brata.“

Vaša výsosť? Brat? Kto to len môže byť? uvažoval Jo, celý znepokojený.

„Ale čo kapitán Vulm?“ spýtal sa urastený králik, ktorý ticho a jemne odhrnul vnútorný záves, aby sa pozrel dovnútra. Spokojný s tým, čo videl, ustúpil.

„Samozrejme, áno," povedal Tameth. „To bolo naozaj veľmi nešťastné. Ale nemal takú ochranu, akú má princ Kylen. Prosím, môj drahý princ Naylen, verte mi – tak, ako mi veril váš otec, kráľ Bleston. Tak, ako mi verí váš brat aj napriek svojmu utrpeniu."

Joovi sa rozšírili oči. *Takže Kylenov brat je tu.*

„Otec je mŕtvy, majster veštec." Naylen zovrel opierku dreveného trónu. „A môj brat je na pokraji smrti."

„Nebojte sa, môj princ." Tameth pohladil mladého muža po ramene. „Picket Kráľovrah a Červená čarodejnica zaplatia za to, čo spravili. A to už čoskoro."

„Mali by sme na nich zaútočiť?"

„Áno, zaiste," odvetil Tameth. „S vojskom, ktoré ste priviedli, ich porazíme a spečatíme našu dohodu s Morbinom. Budeme vládnuť krajine králikov a Morbin bude vládnuť krajine dravcov. Je rozhodnuté."

„Veríš, ctený veštec," zapochyboval Naylen, „že Morbin dodrží dohodu?"

„Áno, verím," zachripel Tameth Seer. „Nedodržal ju snáď voči veľvyslancovi? Garten Longtreader stál pred nami a prisahal na krvavé ostrie svojho meča. Na krv svojej vlastnej netere."

„Zabil svoju vlastnú neter." Naylen sa zaškľabil.

„Veľvyslanec Garten zabil ich Pisárku veci. Jednu z ich vodcovských osobností. Toto je vojna. Urobil, čo musel urobiť v službách svojho pána. Dôležité je, že Heather Longtreaderová je mŕtva."

KAPITOLA DRUHÁ

ZNÁMY CUDZINEC

Joovi tieto slová lámali srdce. *To nemôže byť pravda! Nie Heather.*

„Kiežby bol Kylen v poriadku," povedal Naylen a s obavami sa pozrel na ťažký záves, za ktorým ležal Kylen.

„Zverte mi túto úlohu, môj princ, a pripravte sa na pomstu, na ktorú máte plné právo! Pomstite zradu a vraždu svojho otca, ktorú spáchal Picket Longtreader."

Jo naťahoval uši. Prišiel sem práve preto, aby získal informácie a zistil plány Terralainu.

„Veľmi rád by som sa stretol s Picketom na bojovom poli," zavrčal Naylen. „Ale ostatní... sú to králiky ako my."

„Neberte to ako útok na svoj králičí druh, ktorý sa stavia proti Morbinovi," ľstivo ho presviedčal Tameth a usadil Naylena na drevený trón, „ale ako pomstu

za vášho otca a nastolenie vlády vášho brata. To je to, čo chcel váš otec – aby Kylen zasadol na trón." Tameth Seer sa sklonil k Naylenovi. „Samozrejme, môj princ," povedal tichšie a veľavravným tónom, „váš brat môže padnúť a trón prejde na vás."

Naylen na chvíľu zavrel oči a ponoril sa do nepokojných myšlienok. Potom vyskočil a pokrútil hlavou. „Nech to tak nie je."

„Nebojte sa, princ Naylen. Postaráme sa o uzdravenie vášho brata. Videl som ho prichádzať do boja. Sledoval som, keď ako smršť zmietol svojich nepriateľov. Videl som to na vlastné oči." Oči starého králika nadobudli sklený výraz a on sa zakolísal.

Jo sa zamračil zo svojho úkrytu. Tameth pokrútil hlavou a potom sa znova sústredil na mladého princa po svojom boku. „Ale vedzte, môj princ. Človek sa musí buď sám obetovať pre veľký úspech, alebo veľký úspech obetovať. Cena za to nie je nízka. Všetky slávne príbehy hovoria o smrti hrdinov, ktorí si slávu vykúpili vlastnou krvou. Táto vojna nebude iná, takže buďte pevný a neunikajte pred svojím osudom."

„Vidíš moju budúcnosť?" spýtal sa Naylen. „Alebo je stále skrytá?"

„To, čo vidím, vidím, ale to, čo som nevidel, nemôžem povedať."

„Tvoje hádanky ma kedysi bavili."

„Vaša budúcnosť je nenapísaný príbeh," riekol Tameth a Jo si pomyslel, že starý veštec je nahnevaný

na svoju slepotu, pokiaľ ide o osud princa, „takže musíte byť odvážny a napísať ju sám."

„Chcem len, aby Kylen povstal a doviedol nás k sláve."

„Poďme," povedal Tameth a ukázal na otvor v stane, ktorým vošli. „Je čas ísť. Musíme hovoriť s našimi kapitánmi. Potrebujeme dokončiť plán útoku."

Naylen prikývol, potom pristúpil k závesu, aby sa ešte raz pozrel na Kylena. Mladý muž sa zamračil, jeho výraz však zmiernil smútok. Potom jeho tvár zatvrdil hnev a on rozhodne vykročil zo stanu po boku vetchého veštca.

Jo vyskočil zo svojho úkrytu a ponáhľal sa k stolu. Preletel dokumenty, schytil tie, ktoré považoval za užitočné, a strčil si ich do vreciek. Nakoniec vzal čistý papier a pero. Ponoril ho do atramentu, napísal odkaz, fúkol naň, zložil ho a rozbehol sa k trónu. Jo siahol pod neho, potom podišiel k závesu, odhrnul ho a nazrel dovnútra. Tam, chorľavý a vychudnutý, spal Kylen. Jo mal sto chutí vraziť päsť do tváre toho úbohého králika, ale uspokojil sa so zamrmlaným zakliatím, prv než sa otočil a rozbehol sa von.

Pritom však zakopol a s hrmotom spadol z plošiny rovno na lampáš, ktorý sa rozbil na podlahe vedľa neho. Rýchlo uhasil plamene, ale z druhej strany stanu sa ozvalo stonanie a zvonku začul výkriky. Jo vyskočil na nohy a pribehol k bočnej stene stanu – na opačnú stranu, ako sa dostal dovnútra – a rýchlo sa zohol

k jeho okraju. Hluk sa zosilňoval, keď siahol po noži. No ten bol preč! Musel ho stratiť, keď sa vkradol dnu. Chcel vytiahnuť meč, keď vtom zbadal vyberaný nôž s rukoväťou zdobenou drahokamami, ktorý bol spolu s inými zbraňami pripevnený na stene stanu. Chytil ho, prebodol ním stan a prerezal si cestu von práve v okamihu, keď doň vtrhli strážcovia v červenom ramennom brnení.

Vonku sa opäť rozhliadol, potom sa otočil a rozbehol sa smerom k radu nachystaných katapultov. Nôž zasunul do starého puzdra a rozbehol sa dopredu. Terralainský strážca sa otočil, keď sa priblížil, a chystal sa spustiť poplach, ale vojaka umlčal tvrdý kopanec od Heyny. Otočila sa, skontrolovala strážcu a potom dala Joovi znamenie, aby ju nasledoval.

Ten prebehol okolo niekoľkých zviazaných strážcov so zapchatými ústami, zatiaľ čo sa s Heynou blížili smerom ku Coleovi. Cole bol tesne pred nimi, meč sa mu blysol v mesačnom svite, keď sekal do napnutého lana, ktoré držalo rameno obrovského katapultu.

„Použijú ich všetky proti nám!“ povedal Jo a vytiahol si tyče z batoha. Upevnil ich na miesto a prehodil si popruhy cez ramená. „Chystajú sa zaútočiť na Prvú noru. Už čoskoro!“ Heyna, ktorá mala tiež na sebe svoj batoh, pomohla Joovi zapnúť pracky.

„Prichádzajú,“ zakričal Cole.

„Nasadaj!“ zakričala Heyna. Cole prikývol, pustil tenké lano a skočil do obrovskej lyžice katapultu.

Valil sa na nich húf vojakov. Joa a Blackstarovcov ešte nevideli, ale to sa čoskoro zmení. „Teraz, Cole!“ zakričal Jo.

Cole sa otočil, vytiahol z puzdra dlhý tenký nôž a vrhol ho na napnuté lano, ktoré držalo katapult. Nôž preťal zvyšky lana, uvoľnil napätie a katapult sa hneď dal do pohybu, čím vymrštil troch priateľov do vzduchu v závratnej rýchlosti.

Jo sa spamätal ako prvý. Otočil sa, vytiahol luk a s profesionálnou ľahkosťou upevnil tetivu. Keď dosiahol vrchol letu, otvoril tulec a jediným plynulým pohybom vytiahol strelošíp. Keď začal padať, nasadil ho na tetivu, zamieril a jediným obratným pohybom napol tetivu. Ťažký šíp vyletel, Jo si pripevnil luk a roztiahol ruky, aby zapojil klzák.

Strelošíp našiel svoj cieľ. Sudy s výbušninou sa rozleteli v ohlušujúcom výbuchu, ktorý zaplavil nočnú oblohu veľkými spŕškami oranžovej a zlatej farby. Katapulty sa v ničivom výbuchu rozleteli na márne kúsky. Tlaková vlna zasiahla krídla Joovho klzáka a on sa vzniesol na rozptýlenej sile. Otočil sa, nasadol na prúd vzduchu a plachtil ďalej – späť k Prvej nore. Bol vďačný, že je naživе, a šťastný, že zničil časť zbraní, ktoré by čoskoro mierili na tých, ktorých miloval. Bol rád, že zaútočil na nepriateľov, ktorí by zničili vec, za ktorú by rád položil aj svoj život. Koniec koncov Tameth Seer – hoci bol zloduch – sa nemýlil, pokiaľ ide o cenu tejto veci. Zaplatia za ňu životmi.

Heather. Ó, nie. Ako to poviem Picketovi?

Jo pocítil ostrú bolesť, otočil sa a stratil rovnováhu. Z boku mu trčal šíp. Cítil, že nie je hlboko, že popruh batohu stlmil zásah, ale aj tak to bolelo. Nasledovali ďalšie šípy. Terralainskí vojaci, ktorí sa rútili po zemi, strieľali na klzáky osvetlené mesačným svitom. Našťastie Cole a Heyna boli dostatočne ďaleko pred ním, aby sa vyhli ich paľbe.

Šíp preletel cez ľavé krídlo jeho klzáka, čo spôsobilo, že sa naklonil. Ďalší prebodol jeho napnuté pravé krídlo, hneď za ním nasledoval ďalší. Znova ho zasiahol, ale tentoraz smrtiaci hrot zablokovala pracka. Jeho klzák bol poškodený, aj keď sa mu podarilo dostať sa dopredu mimo dosah najvzdialenejšieho nepriateľského lukostrelca. Ale škoda už bola napáchaná. Jeho klzák, už aj tak nedokonalé zariadenie, vychýlili z rovnováhy dlhé trhliny a on klesal nižšie a nižšie, až nakoniec tvrdo pristál na konároch vysokého stromu. Ocitol sa v hlúčiku stromov niekde medzi vojenským táborom terralainských vojakov a Prvou norou.

Jo si skontroloval rameno, ktoré sa mu pri drsnom pristátí nepríjemne skrútilo. Zistil, že je v poriadku, a zliezol zo stromu. Pri tvrdom dopade sa prevrátil. Zhlboka sa nadýchol, vyskočil na nohy a pozrel na mesiac. Rozbehol sa smerom k Prvej nore a dúfal v to najlepšie. Keď vyrazil, za sebou začul hlas.

„Ruky hore."

Jo zastal.

„Povedal som, ruky hore.“ Toto varovanie bolo podčiarknuté šípom vystreleným spoza neho, ktorý sa zapichol do stromu tesne nad jeho hlavou. Jo zdvihol ruky.

„Pomaly sa otoč.“

Jo poslúchol a zmieril sa so svojím osudom. Utešoval sa tým, že oslabil vojenskú silu Terralainu a že Cole a Heyna unikli s potrebnými informáciami. Aspoň s časťou z nich. Keď sa Jo úplne otočil, pozrel sa na postavu pred sebou. Bol to mocný králik, hoci nie taký vysoký ako terralainskí vojaci. Tvár mu zakrývala kapucňa. Za ním stála skupina tmavých postáv s vytasenými zbraňami.

„Kto ste?“ spýtal sa Jo a pri pohľade na tmavú tvár mu v srdci vzbĺkla iskierka nádeje. Králik si stiahol kapucňu a usmial sa. Jo sa zasmial. „Myslel som, že ste mŕtvy!“

„Som až priveľmi živý,“ ozval sa hlas lukostrelca v tme. „Kde je Picket?“